



Arrest

nr. 263 059 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Sint Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 28 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2019 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag werd op 28 juni 2021 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.12.2019 werd ingediend en op datum van 25.03.2021 werd geactualiseerd door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 15.10.2014 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk drie jaar en zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor discriminatie omwille van haar etnische origine indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor discriminatie omwille van haar etnische origine volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De verwijzing naar de toestand in Kirgizië (waar de Oeigoeren sterk in het oog gehouden zouden worden, gediscrimineerd zouden worden en afgeschilderd zouden worden als extremistische terroristen en waar het niet in het belang van Kirgizië zou zijn om de Oeigoeren te beschermen en hun rechten te waarborgen gezien de goede banden tussen Kirgizië en China en waar de discriminatie tegen Oeigoeren institutioneel wordt bewerkstelligd of minstens gedoogd) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de omschreven situatie omwille van haar persoonlijke situatie of omstandigheden. Uit de beslissing van het CGVS dd. 07.04.2014 blijkt bovendien dat: “(...) de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling (...)”. Ter staving van deze algemene situatie in Kirgizië verwijst betrokkene naar verschillende internationale rapporten, met name een rapport dd. 12.02.2015 van het Canadese Immigration and Refugee Board, een persbericht van Al Jazeera dd. 08.01.2017 en een artikel van Minority Rights International van maart 2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Het louter verwijzen naar algemene rapporten en krantenartikelen is onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Betrokkene verklaart dat er geen Belgische ambassade is in Kirgizië en dat zij een verblijfsaanvraag dient in te dienen in Kazachstan maar dat zij daar de nationaliteit niet van heeft en zij niet gerechtigd is op verblijf aldaar. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij geen verblijfstitel zou kunnen verkrijgen die haar zou toelaten om (tijdelijk) op een legale wijze in Kazachstan te verblijven om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet gerechtigd is op verblijf in Kazachstan volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Kirgiezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Kazachstan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkene. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kirgizische burgers. Betrokkene kan via een eenvoudige contactname met de Belgische ambassade in Kazachstan informeren naar de voorwaarden om als Kirgizische burger aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen. Bovendien stellen we vast dat uit haar verklaringen afgeleid tijdens de asielprocedure blijkt dat haar echtgenoot (waarvan ze gescheiden van tafel en bed is) en haar meerderjarige zoon S.Z. in Kazachstan wonen en dit al geruime tijd. Betrokkene beschikt aldus over een familiaal netwerk in Kazachstan waarop zij beroep kan doen. Wat betreft het feit dat de bevoegde ambassade aldus op meer van 1100 km van haar woonplaats ligt, betrokkene toont niet aan waarom deze afstand voor haar onoverbrugbaar zou zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wenst zich te beroepen op artikel 8 EVRM omdat haar zoon op 01.11.2019 naar België kwam, een lopende asielprocedure heeft en afhankelijk is van de materiële hulp en het onderdak dat zijn moeder hem biedt. Ze wijst erop dat ook haar zus al lang tijd in België verblijft en momenteel over de Belgische nationaliteit beschikt. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat de zoon van betrokkene en haar zus inderdaad in België verblijven, waarbij haar zoon zich in precair verblijf bevindt in het kader van zijn lopende asielprocedure en haar zus over de Belgische nationaliteit beschikt. Echter, betrokkene woont niet samen met deze familieleden waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. Het louter voorleggen van één getuigenverklaring die bevestigt dat er een goed contact is tussen beide zussen is onvoldoende om te spreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien gaat het hier om een gesolliciteerde verklaring die specifiek in functie van betrokkene werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve stukken om de loutere beweringen te ondersteunen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments

supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij de loutere bewering dat haar zoon afhankelijk is van haar voor materiële steun en onderdak. Echter, betrokkenen wonen niet op hetzelfde adres en er wordt geen enkel bewijs van materiële steun voorlegt. Verder merken we op dat uit haar verklaringen blijkt dat zij nog een broer heeft in Kirgizië en dat haar echtgenoot (gescheiden van tafel en bed) en haar zoon in Kazachstan zouden wonen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat haar dochter en kleindochter op 20.11.2015 vrijwillig terugkeerden naar Kirgizië. Betrokkene beschikt aldus in het land van herkomst eveneens over een familiaal netwerk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Kirgizië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020). Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig beroepen op dit artikel uit het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst er in dit kader op dat de instructies van 19 juli 2009 weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen

afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op art. 10 en 11 van de Belgische grondwet en het non-discriminatiebeginsel als buitengewone omstandigheid. Er kan echter slechts sprake zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld, of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Een verschil in behandeling tussen categorieën van personen kan verder worden ingesteld, voor zover dat verschil evenwel op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. In casu stelt verzoeker dat zij aansluiting vindt bij meerdere criteria die een langdurige procedure en een langdurig ononderbroken verblijf als maatstap vooropstellen en dat haar situatie gekwalificeerd kan worden als een prangende humanitaire situatie waardoor zij mag verwachten de gunst van een verblijfsmachtiging te genieten. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet telkens individueel dient te worden onderzocht en dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een grote discretionaire bevoegdheid beschikt. In huidige beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het louter verwijzen naar artikel 10 en 11 van de Belgische grondwet laat niet toe vast te stellen op basis van welke concrete elementen de verblijfsaanvraag van anderen in een prangende humanitaire situatie wel ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker toont niet met feitelijke en concrete gegevens aan dat het gaat om twee gelijke gevallen. Een schending van het gelijkheidsbeginsel of van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt (RVV, arrest 239161 van 29.07.2020).

Betrokkene verwijst naar het arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om er op te wijzen dat haar elementen van integratie, opgebouwd in legaal verblijf wel degelijk aanvaard dienen te worden als buitengewone omstandigheden. De elementen van verblijfsduur en integratie kunnen echter niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2011 onafgebroken in België zou verblijven, ondertussen dus al bijna negen jaar waarvan bijna vier jaar op legale wijze, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk zou opgebouwd hebben, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat zij Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij bijgevolg Nederlands zou spreken, dat zij houder is van een geldig Belgisch rijbewijs, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij in haar eigen onderhoud zou kunnen voorzien en niet ten laste zou vallen van de sociale bijstand, dat zij ook in het verleden gewerkt zou hebben, dat zij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat zij niets anders zou willen dan legaal in België te leven en te werken dat zij een werkbelofte voorlegt evenals twee attesten van inburgering, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, zes getuigenverklaringen, haar arbeidskaart C, een verklaring van niet steunverlening door het OCMW, drie huurcontracten evenals verschillende bewijzen van betaling van haar huishuur) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"Enig middel, schending van:

- *Artikelen 9bis en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- *De zorgvuldigheidsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- *Het redelijkheidsbeginsel;*
- *Het vertrouwensbeginsel;*
- *Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens*

6.1. Voorafgaandelijk

Het artikel 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad van State omschrijft verder de buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie Raad van State, arrest nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

6.2. Eerste onderdeel

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de duur van de asielprocedure van verzoekster - namelijk drie jaar en zeven maanden - niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. Het feit dat een verzoek om internationale bescherming een zekere behandelingstermijn heeft zou ipso facto geen recht geven op verblijf.

De verwerende partij erkent dat de asielprocedure van verzoekster 3 jaar en zeven maanden heeft geduurd maar motiveert niet waarom deze behandelingstermijn niet onredelijk lang is. Het is voor verzoekster niet duidelijk hoe de verwerende partij tot dit besluit is gekomen.

Artikel 31.5 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) handelt over de behandeling van een asielprocedure in "eerste aanleg" en stelt dat:

"5. De lidstaten ronden de behandelingsprocedure in elk geval af uiterlijk binnen een termijn van 21 maanden na de indiening van het verzoek."

Artikel 57/6 tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980 stelt dat een verzoek om internationale bescherming in beginsel binnen 6 maanden en binnen uiterlijk 21 maanden behandeld moet worden:

"[3 De in het eerste lid, 1 °, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van zes maanden na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

De in het tweede lid bedoelde termijn, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien :

- a) complexe feitelijke en/of juridische kwesties aan de orde zijn;
- b) een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden; of
- c) de vertraging van de behandeling van het verzoek duidelijk aan de verzoeker is toe te schrijven.

Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld."

In zijn conclusie van 26.04.2012 stelde Y.BOT, Advocaat-Generaal bij het Europees Hof van Justitie, dat een asielprocedure die twee jaar en drie maanden duurde al kennelijk onredelijk is:

"113. Blijkens het dossier heeft de procedure voor de behandeling van de door M. ingediende asielaanvraag zes en een halve maand en die van zijn verzoek om subsidiaire bescherming 21 maanden geduurd. De betrokkene heeft dus uitsluitend gekregen over zijn situatie na een procedure die iets meer dan twee jaar en drie maanden heeft geduurd.

114. Deze duur lijkt me kennelijk onredelijk. [...]"

(concl. A-G Y. BOT, EHJ Zaak C-277/11 M. t. Ierland d.d. 26.04.2012 §§ 113-114)

Verzoekster wenst te verwijzen naar Nederlandse rechtspraak waaruit blijkt dat een asielprocedure als onredelijk lang wordt beschouwd wanneer de termijn van 6 maanden wordt overschreden. De rechtbank te Den Haag kende aan de verzoekers om internationale bescherming een dwangsom toe en kende aan de asielinstanties een termijn van 9 weken toe om een nieuwe beslissing te nemen

(Rechtbank Den Haag, 02.07.2019, ECLI:NL:RBDHA:2019:8348, <https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2019:8348&showbut&keyword=onredelijk>).

Uit het dossier blijkt dat de verzoekster in België op 22/03/2011 een asiel aanvraag indiende.

De verzoekster werd een eerste maal door het Commissariaat-generaal gehoord op 29/03/2012. De verzoekster werd een tweede maal gehoord op datum van 07/05/2012. De verzoekster werd een derde maal gehoord op datum van 10/02/2014.

Op datum van 07/04/2014 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd aan de verzoekster op 07/04/2014 ter kennis gebracht via een aangetekende zending.

De verzoekster diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De bestreden beslissing werd door uw Raad bij arrest nr. 131 259 van 13/10/2014 bevestigd.

De asielprocedure van verzoekster in eerste aanleg bij het CGVS duurde meer dan drie jaar. De volledige procedure, inclusief schorsend beroep bij uw Raad, duurde drie jaar en zeven maanden.

Er kan niet ernstig betwist worden dat de asielprocedure van de verzoekster onredelijk lang heeft aangesleept. De Belgische asielinstanties zijn er niet in geslaagd om verzoekster binnen een redelijke termijn duidelijkheid te geven.

Al de hierboven opgesomde termijnen werden ruimschoot overschreden. Verzoekster kan uit de bestreden beslissing niet afleiden waarom de behandelingstermijn van haar asielprocedure niet beschouwd kan worden als onredelijk lang gelet op de bovenstaande normen en rechtsregels.

De motiveringsplicht is geschonden.

De onredelijk lange asielprocedure werd bovendien als buitengewone omstandigheid ingeroepen, die het voor de verzoekster onmogelijk maakt om een aanvraag van machtiging tot verblijf bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen. De bestreden beslissing stelt louter dat de behandelingsperiode van een asielaanvraag aan verzoekster ipso facto geen recht op verblijf geeft. De bestreden beslissing betreft echter geen beslissing ten gronde maar een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij is, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto nagegaan of een onredelijk lange asielprocedure, van 3 jaar en zeven maanden, de facto geen belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure, - een procedureel gegeven-, maar enkel oordeelde dat een zekere behandelingstermijn van een asielaanvraag niet ipso facto recht geeft op verblijf.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet waarom de onredelijk lange asielprocedure van verzoekster niet als buitengewone omstandigheid werd aanvaard.

Het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 en motiveringsplicht zijn geschonden.

6.3 Tweede onderdeel

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het feit dat er geen Belgische ambassade is in Kirgizië niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Zij verwijst naar het feit dat verzoekster in niet in concreto zou aantonen dat zij verblijfstitel zou verkrijgen om zich tot de bevoegde ambassade in Kazachstan te wenden. Zo zouden Kirgiezen regelmatig aanvragen vanuit Kazachstan indienen. Uit de verklaringen van de verzoekster tijdens de asielprocedure blijkt dat haar echtgenoot waarmee ze van tafel en bed is gescheiden en haar meerderjarige zoon in Kazachstan wonen waardoor zij over een familiaal netwerk beschikt om haar te ondersteunen.

De verwerende partij verwijst naar het principearrest van de Raad van State van 9 december 2009, nr. 198.769. Dit arrest zegt: "dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz;"(eigen onderlijning). Hieruit blijkt dat ook de Raad van State de afwezigheid in het land van herkomst van een Belgische of diplomatieke of consulaire post als een "typische" buitengewone omstandigheid beschouwt.

De verzoekster wees in haar aanvraag op het feit dat ze geen onderdaan van Kazachstan is en haar toegang tot het grondgebied is afhankelijk van de discretionaire bevoegdheid van de Kazachse autoriteiten. De verzoekster wees in haar aanvraag ook op het feit dat de Nur-Sultan, de stad waar de Belgische ambassade gelegen is, zeer ver van haar de stad van haar woonplaats is gelegen nl. 1.100 kilometer. De combinatie van deze factoren maken het voor de verzoekster bijzonder moeilijk om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in te dienen.

De motivering dat de verzoekster niet aantoont dat zij geen tijdelijk verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen om een aanvraag in Kazachstan in te dienen en dat andere Kirgiezen regelmatig aanvragen indienen via Kazachstan, legt niet op afdoende wijze uit waarom het feit dat er geen ambassade in Kirgizië is, in hoofde van verzoekster niet een buitengewone omstandigheid kan uitmaken.

De verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad van State van 22 maart 2010 nr. 202.208:

"Dat de minister van Binnenlandse Zaken in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij "zich, net zoals elke Armeniër, naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen" en dat de verzoekende partij "niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden; dat het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven uiteraard fundamenteel is om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld; dat de formele motiveringsplicht aldus is geschonden »

(RvS 22 maart 2010, nr. 202.208, T. Vreemd. 2010, nr. 3, 260)".

Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat de verzoekster niet beschikt over een reisdocument. Ze legde een Kirgizische identiteitskaart voor, die haar identiteit kan staven doch haar niet de mogelijkheid biedt om te reizen.

De situatie van andere Kirgizische burgers is bovendien niet te vergelijken met de situatie van de verzoekster. Andere Kirgizische burgers bevinden zich niet noodzakelijk in België in onwettig verblijf. De verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de individuele situatie van de verzoekster.

Uw Raad heeft in het verleden al geoordeeld dat de onmogelijkheid om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen, omwille van de afwezigheid van een Belgische ambassade, en de disproportionele moeilijkheden die een aanvraag bij de bevoegde ambassade in een andere land met zich meebrengt, weldegelijk ingeroepen kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan de verwerende partij om na een zorgvuldige analyse van alle elementen een afdoende gemotiveerde beslissing te nemen (RvV nr. 247 472 van 14.01.2021).

De verwerende partij stelt dat uit de verklaringen van de verzoekster tijdens haar asielprocedure blijkt dat haar echtgenoot met wie ze van tafel en bed zou gescheiden zijn en haar meerdere in Kazachstan zouden verblijven.

De motivering van de verwerende partij aangaande verzoekster vermeend familiaal netwerk in Kazachstan is manifest onjuist.

De verzoekster verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 29.03.2012 het volgende: "Burgerlijke staat?"

Eind juli 2009 nam mijn man kinderen mee en ging weg -Nam van uw man?

P.S.. Onze opa's waren broers -Waar is uw man met de kinderen naartoe gegaan?

Dat werd niet exact verteld. Hij verbood kinderen om met mij contact te hebben. Hij zou naar A. in KAZ gaan.

-het is nogal privé, maar kunt u zeggen waarom jullie gescheiden zijn?

Vanaf begin ging het niet goed tussen ons. En in juli 2009 was het voor hem het goeie moment om weg te gaan. "

(Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.29.03.2012, p. 3)

Uit de verklaring van bij de DVZ 08.04.2011 blijkt het volgende:

"14. Burgerlijke staat Officieel gescheiden maar wonen niet langer samen

Sedert 20/11/1984 - wonen niet meer samen sinds 2009"

De verzoekster verklaarde tijdens haar asielpcedure dat haar echtgenoot van haar scheidde en haar kinderen meenam naar Kazachstan in juli 2009. De verzoekster verklaarde bovendien op 29.03.2012 dat er al jaren geen contact meer is. Verzoekster heeft bijgevolg al 12 jaar geen contact met haar ex-echtgenoot. Dit blijkt ook uit het administratief dossier waar de verwerende partij naar verwijst.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekster verklaarde dat haar man haar heeft verlaten omwille van een fundamenteel verschil in zienswijze met betrekking tot verzoeksters positief binnen het gezin. Haar ex-echtgenoot had een zeer conservatieve ingesteldheid en verbood haar om te werken, terwijl verzoekster een vrijgevochten vrouw is die niets liever doet. Haar ex-echtgenoot nam de kinderen, omdat binnen de conservatieve strekking van de Islam die hij aanhangt de kinderen aan de familie van de man toebehoren.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat de ex-echtgenoot van verzoekster of haar meerderjarige zoon bereid zouden zijn om verzoekster te ondersteunen, gelet op het feit dat er jarenlang geen contact meer is. De verzoekster kan zelfs niet met zekerheid zeggen of zijn nog in Kazachstan wonen. De stelling is dat de verzoekster over een familiaal netwerk beschikt in Kazachstan is manifest onjuist.

Het feit dat er regelmatig Kirgiezen aanvragen doen via de diplomatieke post in Kazachstan is een loutere bewering die noch met statistieken of enige tastbare, concrete gegevens wordt gestaafd.

Volledigheidshalve verwijst de verzoekster naar het feit dat het op heden onmogelijk is om te reizen naar Kazachstan. Alle visumvrije regimes zijn tot 31.12.2021 opgeschort en toeristische reizen zijn niet toegelaten. De vluchten tussen Europa (Frankfurt) en de hoofdstad Nur-Sultan zijn tot 9 wekelijkse vluchten beperkt met Air Astana. De andere maatschappijen blijven onvoorspelbaar.

(https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/kazachstan)

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

6.4. Derde onderdeel

De verzoekster diende haar aanvraag voor machtiging tot verblijf in op 27.12.2019 wanneer er de Covid-19 pandemie nog geen sprake was. De verwerende partij wacht meer dan anderhalf jaar alvorens een beslissing te nemen, doch houdt geen rekening met de huidige pandemie die invloed heeft op alle vlakken van het dagelijks leven. De verzoekster kon deze buitengewone omstandigheid niet hebben voorzien.

Uit het arrest van de Raad van State van 26.02.2009 nr. 4069 blijkt dat de verwerende partij het bestaan van buitengewone omstandigheden moet beoordelen op het moment van het nemen van de beslissing:

« Overwegende dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing; dat het bestreden arrest, waar het stelt dat "de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf dient 191.110-2/2 (te worden) beoordeeld (...) in het licht van de toestand zoals die bestaat op het ogenblik van de te nemen beslissing", artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet schendt."

(RvSt, nr. 4069 van 26.02.2009)

De verwerende partij had bijgevolg rekening moeten houden met de Covid-19 pandemie.

Op 28.10.2020 hebben de Belgische autoriteiten het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 21 thans als volgt luidt:

Artikel 21.§1. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking. Reizen zoals bedoeld in bijlage 3 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten. Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is. Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boorden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest. In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger. Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor de toepassing van dit besluit worden Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad beschouwd als landen van de Europese Unie.

Kirgizië is niet opgenomen in de lijst in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020. Niet-essentiële reizen van uit Kirgizië naar België zijn bijgevolg verboden. Uit de bijlage 3 bij het Ministerieel besluit van 28.10.2020 blijkt bovendien niet het zich naar België begeven met een visum lang verblijf dat niet werd verkregen in het kader van gezinshereniging of dwingende medische redenen een essentiële reis zou zijn.

Het indienen van huidige aanvraag in Kazachstan betekent eerst een vliegreis, naar Kirgizië en vervolgens een reis naar Kazachstan waar alle visumvrije regimes opgeschort zijn tot 31.12.2021 en kort verblijf voor andere dan professionele redenen niet toegelaten is ([https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/kazachstan.](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/kazachstan))

Het betekent nadien, in geval van gunstig antwoord, mocht een reis mogelijk zijn, een tweede vliegreis terug naar België

Elke vliegreis houdt een besmettingsrisico in, aangezien een verblijf van enkele uren in de gesloten cabine van een vliegtuig bijdraagt aan de verspreiding van het virus in de lucht. Reizen via luchtvaart brengt een gezondheidsrisico met zich mee voor elke passagier en het luchtvaartpersoneel.

Een terugreis van verzoekster om aan een formele eis te voldoen is in deze gezondheidssituatie niet proportioneel.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met de huidige Covid-19 pandemie die voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt en gelet op het feit dat de verwerende partij buitengewone omstandigheden moet beoordelen op het moment van de beslissing.

6.5. Vierde onderdeel

De bestreden beslissing geeft een opsomming van de elementen van lang verblijf en integratie en besluit dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

De verzoekster stelde in haar aanvraag op het arrest van uw Raad nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/11 waarin het volgende werk gesteld:

"Verzoekers betogen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Dergelijke motivering kon bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekers terecht opmerken dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekers sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikten in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde."

(Zie arrest nr. 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II)

De verzoekster wees in haar aanvraag op feit dat zij al bijna negen (op heden meer dan 10 jaar) in België, waarvan 3 jaar en 7 maanden legaal in België verblijft. Hierdoor is verzoekster sterk geïntegreerd en duurzaam lokaal verankert. Ze heeft Nederlandse lessen gevolgd en is de taal effectief machtig. Ze is houder van een Belgisch rijbewijs. Ze heeft in het verleden gewerkt en is op heden nog steeds werkbereid. Ze zal na een positieve beslissing niet ten laste vallen van de sociale bijstand.

De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de voormelde rechtspraak en stelt enkel dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en bijgevolg geen buitengewone omstandigheden kunnen zijn. Tegelijkertijd verwijst de verwerende partij naar het arrest van uw Raad nr. 229745 van 3.12.2019 om te stellen dat integratie slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

De motivering van de bestreden beslissing is dubbelzinnig en verklaart niet afdoende waar de integratie die opgebouwd is tijdens een langdurig legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan zijn.

De verzoekster verbleef 3 jaar en 7 maanden legaal op het grondgebied. In het arrest van uw Raad nr. 122 728 van 18 april 2014 was er slechts sprake van drie jaar wettig verblijf (7.10.2010 tot 9.10.2013).

Hoewel verzoekster op deze rechtspraak in haar aanvraag heeft gewezen, kan zij uit de bestreden beslissing niet afleiden waarom dit standpunt niet werd gevolgd en waarom deze rechtspraak niet naar analogie werd toegepast.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

6.6. Vijfde onderdeel

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de banden tussen verzoekster en haar meerderjarige zoon en haar meerderjarige zus niet onder de bescherming van het artikel 8 E.V.R.M. zouden vallen. Daarnaast zou het privéleven dat zij opgebouwd heeft tijdens precaire verblijf ook niet onder het artikel 8 E.V.R.M. vallen. De bestreden beslissing wijst verder nog op het feit dat de broer van verzoekster in Kirgizië zou verblijven, dat haar echtgenoot met wie ze van tafel en bed is gescheiden en haar zoon in Kazachstan wonen en dat haar dochter en kleindochter op 20.11.2015 vrijwillig terugkeerden naar Kirgizië.

De verwerende partij gaat er aan voorbij dat verzoekster in het verhoor bij het CGVS van 29.03.2012 verklaard heeft dat ze geen contact heeft met haar broer in Kirgizië:

"Nog familie in Kirgizië?

Mijn broer

-Nog contact met broer?

Neen

-Waarom?

Na de begrafenis van mijn moeder in 2009, owv het huis, hebben we ruzie gekregen. Volgens onze wetten blijft het huis aan de kant van de man van de familie. We kregen ruzie. In één jaar ging alles slecht met mij. Verloor mijn broer, mijn man, mijn kinderen,..."

(Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d.29.03.2012, p. 5)

Ze heeft ook verklaard dat zij geen goed contact heeft met haar ex-man en zoon in Kazachstan (zie supra 6.3.).

Uit het feit dat de dochter en kleindochter van verzoekster op 20.11.2015, al ruim zes jaar geleden, terugkeerden naar Kirgizië kan niet afgeleid worden de ze daar nog zijn of dat zij bereid zouden zijn de verzoekster te ondersteunen. De band tussen verzoekster en haar dochter is niet sterk gelet op het feit dat ook zij in juli 2009 van door toedoen van de ex-echtgenoot van verzoekster werd gescheiden. De familie van haar ex-man zag bovendien de verzoekster als schuldige voor de echtscheiding en zij werd op allerlei manieren zwartgemaakt in de ogen van de kinderen.

De dochter en kleindochter van verzoekster hebben bovendien een eigen gezin.

De verwerende partij maakte bijgevolg geen correcte analyse van het familiaal netwerk van verzoekster noch in het land van herkomst noch in Kazachstan.

De motiveringsplicht is geschonden.

De verzoekster heeft bovendien aangetoond dat zij nauwe contacten onderhoud met haar meerderjarige zoon, die op heden nog steeds een lopende asielprocedure heeft en haar meerderjarige zus die op heden de Belgische nationaliteit heeft verkregen.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft gesteld dat het privéleven onder andere de fysieke en de psychologische integriteit alsook de sociale ontwikkeling en de identiteit van de persoon omvat:

"Private life is a broad concept incapable of exhaustive definition (Niemietz v.Germany, §29; Pretty v.the United Kingdom, §61; Peck v.the United Kingdom, §57).It covers the physical and psychological integrity of a person and may "embrace multiple aspects of the person's physical and social identity" (Denisov v.Ukraine[GC], § 95;S. and Marper v.theUnited KingdomjGC], §66).

Vrij vertaling:

Het recht op privéleven is een breed concept dat onmogelijk op een exhaustieve wijze gedefinieerd kan worden.[...] Het raakt de fysieke en de psychologische integriteit van een persoon kan ook veel aspecten van iemands zijn psychologische en sociale identiteit omvatten.

Het EHRM heeft in de zaak Hoti t. Croatië (EHRM, Hoti t Croatië, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven:

"Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned. »

(EHRM, Hoti t Croatie, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121)

Vrij vertaling:

Dit gezegd zijden, herhaalt het Hof dat maatregelen die het recht op verblijf in een land beperken in bepaalde gevallen een schending van het artikel 8 van de Conventie met zich meebrengen wanneer zij een disproportionele weeral op privé- of familieleven of beiden met zich meebrengen.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden van een gevestigde vreemdeling en zijn omgeving vallen onder de definitie van het privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M gelet op het feit dat deze banden een deel uitmaken van de sociale identiteit. Een beslissing tot verwijdering of een

beëindiging van het verblijf maakt steeds een schending uit het privéleven. Er moet bijgevolg afgetoetst worden of de beslissing tot beëindiging van het verblijf een proportionele en in een democratische staat noodzakelijke inmenging vormt in het privéleven van verzoekster. (Maslov and Others v. Austria[GC], § 63).

De verzoekster verbleef drie jaar en 7 maanden legaal op grondgebied omwille van een lopende asielprocedure, die bovendien onredelijk lang heeft geduurd. Tijdens dit legaal verblijf heeft zij een privéleven in België opgebouwd en zij heeft dit in haar aanvraag gestaafd. Gelet op het feit dat de asielprocedure van de verzoekster onredelijk lang heeft geduurd, kan bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeksters privéleven een loutere normale binding zou zijn die ontstaat in précair verblijf.

De bestreden beslissing stelt vrij cynisch dat het indienen van een aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland slechts een tijdelijk terugkeer zou uitmaken. Er is immers geen enkele garantie dat verzoeksters aanvraag, ingediend in het buitenland, gegrond zou zijn.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met verzoeksters persoonlijk situatie en baseert zich bovendien op foutieve gevolgtrekkingen van de gegevens in het administratief dossier.

De beoordeling in het licht van het artikel 8 E.V.R.M. met betrekking tot verzoeksters privé- en gezinsleven is onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en het artikel 8 E.V.R.M. geschonden zijn.

6.6. Zesde onderdeel

De verzoekster stelde in haar aanvraag dat de discriminatie ten aanzien van de Oeigoeren in Kirgizië in haar hoofde als buitengewone omstandigheid beschouwd moet worden:

"De verzoekster is een etnische Oeigoer geboren in Kuldzha (Xinjang (China)), maar leefde reeds lange tijd in Bishkek, Kirgizië.

Ze heeft dan ook de Kirgizische nationaliteit. Ze kan echter niet terug naar Kirgizië om van daar de aanvraag in te dienen. Haar etnische origine speelt haar immers parten en ze verwijst naar de problematische situatie en discriminatie ten aanzien van de Oeigoeren in Kirgizië.

De Oeigoeren worden in de Chinese provincie Xinjang onderdruk en naar heropvoedingskampen gestuurd. De Islam die zij volgen wordt immers verboden in China en enige vorm van separatisme wordt de kop ingedrukt.

Gelet op de goede banden tussen China en Kirgizië worden ook de Oeigoeren in Kirgizië sterk in het oog gehouden, gediscrimineerd en afgeschilderd als extremistische terroristen. Het is niet in het belang van Kirgizië om de Oeigoeren te beschermen en hun rechten te waarborgen."

Ter staving van deze situatie verwees de verzoekster naar verschillende, ernstige internationale rapporten en besloot als volgt:

"Er is in Kirgizië een duidelijk discriminatie aanwezig tegen Oeigoeren, die institutioneel wordt bewerkstelligd of minstens gedoogd. Gelet op de nauwe banden met China, kunnen de Kirgizische autoriteiten de Uyghur niet beschermen tegen discriminatie. Dit gaat immers lijnrecht in tegen de wil van de machtige bondgenoot waarvan Kirgizië deels afhankelijk is.

De gewone Oeigoeren zijn dan ook het slachtoffer van dit geopolitiek getouwtrek.

De verzoekster kan gelet op de problematische situatie van de Oeigoeren in Kirgizië niet terugkeren.

Een terugkeer naar Kirgizië houdt een risico in het licht van artikel 3 EVRM. »

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekster niet kan aantonen dat zij door deze situatie geraakt zou worden door enkel te verwijzen naar bronnen die de algemene situatie beschrijven. De verwerende partij verwijst naar de beslissing van het CGVS van 07.04.2014 en haalt volgende passage aan: "(...) de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling (...)".

De verzoekster merkt op dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 geen verzoek om internationale bescherming uitmaakt en dat zij bijgevolg niet stelt dat zij de vluchtelingenstatus moet krijgen. Uit het feit dat het CGVS oordeelt dat de algemene situatie van Oeigoeren in Kirgizië geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, volgt niet automatisch dat een situatie van ernstige discriminatie geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Anders dan de verwerende partij stelt, zal de verzoekster weldegelijk door deze discriminatie geraakt worden gelet op het feit dat zij van Oeigoerse origine is en bij een terugkeer naar Kirgizië stappen zal moeten ondernemen bij de bevoegde overheden. Uit de rapporten aangehaald in de aanvraag blijkt dat de discriminatie tegen de Oeigoeren op alle niveaus aanwezig is en een institutioneel karakter heeft.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

3.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkenen in de hen aanbelangende beslissing zelf de motieven moeten kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkenen met kennis van zaken zouden kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het feit dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Verzoekster geeft daarenboven aan niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. Het redelijkheidsbeginsel, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Om tot een beoordeling over te gaan, moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Verweerder oordeelt in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

3.4. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 maart 2011 een verzoek indiende om internationale bescherming. Op 7 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeksters beroep tegen deze beslissing werd verworpen op 13 oktober 2014. Verweerder motiveert dat de duur van deze procedure niet als onredelijke lang beschouwd kan worden. Daarenboven wordt erop gewezen dat een zekere behandelingsperiode geen verblijfsrecht genereert. Verzoekster zet in haar middel duidelijk uiteen dat zij het niet eens is met deze beoordeling. Zij voert echter geen concrete elementen aan waarmee zij aantoont dat het voor haar omwille van de behandelingsperiode van haar verzoek om internationale bescherming *in casu* zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit haar land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Verzoeksters argumentatie vindt daarenboven geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat *in casu* de rechtspraak van de Raad van State niet van toepassing is.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad van 18 april 2014 met nummer 122 728 en betoogt dat zij sterk geïntegreerd is en lokaal verankerd, wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar voormelde rechtspraak van de Raad. Verweerder motiveert dat er niet wordt aangetoond dat een terugkeer naar haar land van herkomst ervoor zal zorgen dat verzoeksters banden met België teloor zullen gaan. Verzoekster gaat voorbij aan deze motivering. Zij toont daarenboven niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van de onderhavige zaak gelijkaardig zijn aan de feiten van het voormelde arrest. De Raad dient immers op te merken dat de voormelde zaak een intrekking van een verblijf betreft, terwijl het voorwerp van de onderhavige zaak een weigering van een aanvraag om machtiging tot verblijf is.

3.5. In een tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat er in Kirgizië geen Belgische ambassade is en dat zij zich dient te wenden tot de ambassade in Kazachstan. De bestreden beslissing motiveert dat de problemen waarop verzoekster wijst, gelden voor alle Kirgiezen en derhalve niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekster betoogt dat het feit dat alle Kirgizische onderdanen zich dienen te wenden tot de Belgische ambassade in Kazachstan niet in de weg staat dat verweerder rekening moet houden met de feiten die eigen zijn aan de onderhavige zaak. Verzoekster voert in het bijzonder aan dat alle visumvrije reizen opgeschort zijn en verwijst hierbij naar het reisadvies van de Belgische overheid. De Raad dient echter op te merken dat uit dit advies uitdrukkelijk blijkt dat nog steeds een visum aangevraagd kan worden voor reizen naar Kazachstan. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster niet aantoont dat zij de nodige reisdocumenten niet kan verkrijgen. Door te betogen dat alle visumvrije reizen zijn opgeschort, maakt verzoekster het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekster voert daarenboven aan dat de vluchten naar Kazachstan beperkt en onvoorspelbaar zijn. Uit haar argumentatie blijkt echter uitdrukkelijk dat er wel degelijk vluchten beschikbaar zijn naar Kazachstan, namelijk om de negen weken. Het feit dat de vluchten op heden beperkt zijn, houdt niet automatisch in dat het voor verzoekster moeilijk dan wel onmogelijk is om naar Kazachstan te reizen, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit de verklaringen in het kader van verzoeksters aanvraag om internationale bescherming blijkt dat haar zoon en echtgenoot woonachtig zijn in Kazachstan. Verzoekster betoogt echter dat het manifest onjuist is om te stellen dat zij in Kazachstan beschikt over een familiaal netwerk. Verzoekster voert in de eerste plaats aan dat zij al twaalf jaar geen contact meer heeft met haar echtgenoot van wie zij gescheiden is van tafel en bed. Daarenboven betoogt verzoekster dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat haar zoon bereid is om haar te ondersteunen aangezien verzoekster ook met hem geen contact meer heeft. Verzoekster zou zelfs niet met zekerheid kunnen zeggen dat haar zoon nog woonachtig is in Kazachstan. De Raad dient echter op te merken dat voormelde motivering niet het determinerende motief betreft, maar louter een overtollig motief. Indien er bovendien aangenomen dient te worden dat verweerder verkeerdelijk heeft verondersteld dat verzoekster kan terugvallen op een familiaal netwerk, verduidelijkt zij niet waarom het omwille van dit element voor haar onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

bij de ambassade van Kazachstan. Er worden geen andere concrete elementen aangevoerd waarmee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.6. Verzoekster betoogt vervolgens dat er bij het nemen van de weigeringsbeslissing onvoldoende rekening is gehouden met de huidige coronapandemie. Indien verzoekster een aanvraag dient in te dienen vanuit haar land van herkomst, zou dit betekenen dat zij een vliegtuigreis moet nemen naar Kirgizië en vervolgens naar Kazachstan, waar volgens verzoekster alle visumvrije regimes zijn opgeschort en waar een kort verblijf voor andere dan professionele redenen niet toegelaten is. Daarenboven betoogt verzoekster dat elke vliegtuigreis een besmettingsrisico inhoudt en dat haar terugreis naar haar land van herkomst in de huidige omstandigheden niet proportioneel is. Verzoekster toont echter niet aan dat zij een kwetsbaar profiel heeft en derhalve niet kan reizen. Wat betreft de opschorting van de visumvrije regimes in Kazachstan, werd er reeds eerder vastgesteld dat verzoekster met dit betoog niet aantoonde dat zij geen toegang zou kunnen verkrijgen tot het grondgebied met het oog op het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster tevens op artikel 21 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus covid19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 28 oktober 2020), dat luidt als volgt:

“§ 1. Niet-essentiële reizen naar België zijn verboden voor personen die niet beschikken over de nationaliteit van een land van de Europese Unie of van de Schengenzone, en die hun hoofdverblijfplaats hebben in een derde land dat niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU en de mogelijke opheffing van die beperking. Reizen zoals bedoeld in bijlage 3 van dit besluit worden beschouwd als essentieel en zijn dus toegelaten. Voor de overeenkomstig het tweede lid toegelaten reizen is de reiziger ertoe gehouden in het bezit te zijn van een attest van essentiële reis. Dit attest wordt uitgereikt door de Belgische diplomatieke of consulaire post indien wordt aangetoond dat de reis essentieel is. Indien gebruik wordt gemaakt van een vervoerder, is deze ertoe gehouden te controleren dat de reizigers bedoeld in het derde lid, voorafgaand aan de boarding, in het bezit zijn van dit attest. Bij gebrek aan dit attest, is de vervoerder ertoe gehouden het boarden te weigeren. De vervoerder controleert bij aankomst op Belgisch grondgebied opnieuw dat de reiziger in het bezit is van dit attest. In afwijking van het derde lid, is een attest niet vereist indien het essentieel karakter van de reis blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger. Bij gebrek aan dit attest van essentiële reis of bij valse, misleidende of onvolledige informatie in dit attest, en indien het essentieel karakter van de reis evenmin blijkt uit de officiële documenten in het bezit van de reiziger, kan in voorkomend geval de binnenkomst geweigerd worden overeenkomstig artikel 14 van de Schengengrenscodex of artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voor de toepassing van dit besluit worden Andorra, Monaco, San Marino en Vaticaanstad beschouwd als landen van de Europese Unie.”

Verzoekster voert aan dat Kirgizië niet is opgenomen in bijlage I bij de Aanbeveling (EU) 2020/912 van de Raad van 30 juni 2020 over de tijdelijke beperking van niet-essentiële reizen naar de EU, waarnaar verwezen wordt in voormelde bepaling. Verzoekster leidt hieruit af dat niet-essentiële reizen naar België vanuit Kirgizië verboden zijn. Uit bijlage 3 van het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 blijkt volgens verzoekster daarenboven niet dat zij toegelaten zal worden tot het Belgische grondgebied met een visum voor lang verblijf indien haar verblijfsaanvraag in haar land van herkomst ingewilligd wordt. De Raad dient echter op te merken dat uit bijlage 3, 9°, van het voormeld ministerieel besluit blijkt dat reizen naar België om humanitaire redenen zijn toegelaten. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij niet op het grondgebied toegelaten zal worden indien zij geen visum lang verblijf verkrijgt in het kader van gezinshereniging of dwingende medische redenen. De Raad ziet niet in waarom verzoeksters terugreis naar België overeenkomstig het ministerieel besluit van 28 oktober 2020 niet gekwalificeerd kan worden als een essentiële reis, minstens maakt verzoekster het tegendeel niet aannemelijk.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat verzoekster nooit eerder gemachtigd werd tot een verblijf op het grondgebied. Het gaat *in casu* om een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari

2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Waar verzoekster betoogt dat zij een nauwe band onderhoudt met haar Belgische zus, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat zij ter ondersteuning van haar betoog slechts één getuigenverklaring voorlegt op basis waarvan niet kan worden vastgesteld dat de zussen een afhankelijkheidsrelatie hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster slechts dat zij een hechte band heeft met haar zus maar voert zij geen andere concrete elementen aan op basis waarvan geconcludeerd kan worden dat verweerders motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Waar verzoekster betoogt dat zij tevens nauwe banden onderhoudt met haar meerderjarige zoon, dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat ook de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). Verzoekster betoogt dat de asielprocedure van haar zoon nog lopende is en dat zij hem materiële steun en onderdak biedt. In de bestreden beslissing wordt er echter op gewezen dat verzoekster niet samenwoont met haar zoon en dat zij geen stukken neerlegt waaruit de effectieve afhankelijkheidsband blijkt. In haar verzoekschrift voegt verzoekster geen concrete elementen toe aan haar betoog en herhaalt zij slechts dat zij nauwe contacten onderhoudt met haar zoon. Zij betwist niet dat zij geen enkel bewijs voorlegde waaruit blijkt dat haar zoon effectief afhankelijk van haar is. Zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, kan er louter en alleen op basis van verzoeksters verklaringen niet worden aangenomen dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar zoon. Uit haar verzoekschrift blijkt dat verzoekster het niet eens is met verweerders motivering, doch maakt zij niet aannemelijk dat verweerders beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

In het kader van de bespreking van verzoeksters familieleven, wordt in de bestreden beslissing herhaald dat haar zoon en echtgenoot woonachtig zijn in Kazachstan en wordt erop gewezen dat haar dochter en kleindochter op 20 november 2015 vrijwillig terugkeerde naar Kirgizië. Verzoekster betoogt dat uit deze feiten niet kan worden afgeleid dat haar dochter bereid zou zijn om haar te ondersteunen. De band tussen verzoekster en haar dochter zou niet sterk zijn. Het feit dat de banden tussen verzoekster en haar familieleden in Kirgizië en Kazachstan minder sterk zijn dan zoals beschreven in de bestreden beslissing, houdt echter niet automatisch een schending in van artikel 8 van het EVRM. Het komt verzoekster toe aan te tonen op welke manier verweerders analyse haar belangen schaadt en om te verduidelijken op welke manier haar gezinsleven geschonden is. Verzoekster laat dit na, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM niet vastgesteld kan worden.

Wat betreft verzoeksters privéleven merkt de Raad op dat het aan haar toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Verzoekster voert aan dat zij drie jaar en zeven maanden legaal op het grondgebied verbleef en tijdens deze periode alhier een privéleven opbouwde. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van haar betoog zes getuigenverklaringen voegde bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder motiveert dat op basis van deze stukken niet blijkt dat verzoekster sociale relaties, aangegaan in België, dermate intens zijn dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 8 van het EVRM. Door te herhalen dat zij wel degelijk een privéleven heeft opgebouwd, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij in België een privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, heeft opgebouwd.

3.8. In een laatste middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar etnische origine. Verzoekster is van Oeigoerse afkomst en meent te worden blootgesteld aan ernstige vormen van discriminatie in Kirgizië. In de bestreden weigeringsbeslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster geen persoonlijk bewijs levert ter ondersteuning van haar betoog. De loutere vermelding dat verzoekster vreest voor discriminatie omwille van haar etnische origine is onvoldoende om aan te tonen dat zij persoonlijk geraakt zal worden door de omschreven situatie. Waar verzoekster aanvoert dat zij voldoende rapporten neerlegde waaruit blijkt dat de discriminatie tegen de Oeigoeren op alle niveaus aanwezig is en een institutioneel karakter heeft, verduidelijkt zij niet welke stukken door verweerder niet in rekening werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verweerder concrete elementen buiten beschouwing heeft gelaten, minstens toont verzoekster dit niet aan.

Verweerder motiveert daarenboven dat verzoekster geen nieuwe elementen toevoegt aan diegene die werden voorgelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent voert verzoekster aan dat de onderhavige aanvraag geen verzoek om internationale bescherming betreft en dat het feit dat de commissaris-generaal vaststelde dat de algemene situatie van de Oeigoeren in Kirgizië geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus, niet in de weg staat dat deze situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Opnieuw dient de Raad vast te stellen dat verzoekster met dit betoog niet verduidelijkt welke andere concrete elementen verweerder in rekening diende te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing. Het komt verzoekster toe om aan te tonen op welke manier haar etnische afkomst het voor haar *in concreto* zeer moeilijk dan wel onmogelijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster zet duidelijk uiteen dat zij het niet eens is met verweerders beoordeling. Met dit tegenspreken maakt zij echter niet aannemelijk dat deze beoordeling *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT